

בשנער

ידיעות קיבוץ הזרע - יח' אב התשע"ז - 10.08.2017

סיכום שיחת קיבוץ בנושא שיוך | עמוד 4
הפעם - כולל מספרים עבור החלופות השונות

מה הקשר לגש"ר | עמוד 8
ראיון עם הצוות המוביל, תקציב, פעילויות וחזון

ט"ו באב | עמוד 10
יעל כרמי על אהבה של פרק ב' ודובי על אהבות נכזבות

יום הולדת לחברי קיבוץ | עמוד 13
הפעם מרסיה שחורי במיוחד לחוגגים באוגוסט

כשאני מחפשת לקנות משהו דרך האינטרנט אני מוצפת בביקורות טובות, כל מוצר מקבל 5 כוכבים צהובים, כאילו הוא סיים את כל המשימות בגן והוא, ורק הוא, חביב הגנת. לכן, אני מסננת את התגובות ומתעמקת רק בתגובות השליליות. אם הביקורת השלילית מסתכמת במשלוח שאיחר או באריזת המוצר, אני מבינה שכנראה הכל בסדר ואפשר לרכוש בשקט. הגיליון הקודם על המדגה קיבל משובים חיוביים וזה הרגע להודות על הפרגון. אבל, בדומה להקבלה שעשיתי למעלה, אני בוחרת להתייחס דווקא למשוב השלילי, דרכו אני יכולה להשתפר. המשוב השלילי היה על העובדה כי הגיליונות החדשים ממוספרים במספור חדש שלא משקף את ההיסטוריה המכובדת של העיתון. ראשית, אם יש בעיה אשמח לשמוע אותה ישירות, אולי פספסתי משהו בתום לב שאוכל לתקן. שנית, על העיתון עצמו אין כלל מספור. לאה, קודמתי בתפקיד, מיספרה את העיתונים שנתית כאשר כל שנה המונה התאפס. במחשבה לאחור הייתי צריכה להמשיך את המספור שלה, אבל כששרביט העיתון עבר התפספסו כמה דברים בדרך וזה אחד מהם. דוגמא למשהו נוסף שהתפספס זה נר הנשמה שרק לאחר כמה גיליונות, בזכות מעיין ארז, הכנסתי אותו לעיתון.

בכל מקרה, הגיליונות עצמם נשמרים בארכיון הקיבוץ עם מספור שנתי הממשיך את המספור של לאה. המספור אליו התייחסתי הוא פנימי, מתייחס למספר הגיליונות שהוצאתי עד עכשיו (גיליון זה הוא ה- 19) ועוזר לי בהתנהלות מול גורמים נוספים בהפקת העיתון, עיצוב ובית הדפוס. אני מסכימה כי נכון שיהיה מספור המשקף את ההיסטוריה של עיתוני בשער שיצאו מאז ועד היום. בהתייעצות עם הארכיון הבנתי שמספר זה הקרוב ל- 4200 אך אין לנו את המספר המדויק. המספור נפסק בינואר 2007, אז הגענו ל- 3638 גיליונות. אם אחד החברים או החברות מעוניין להרים את הכפפה ולבדוק כמה עיתונים פורסמו מאז, אני אשמח להחזיר עטרה ליושנה ולהמשיך את המספור המכובד.

ובנושא אחר, למרות שאני בקיבוץ רק כמה שנים בודדות את האמירה שהקיבוץ מקום נהדר לילדים ולקשישים שמעתי כבר אינספור פעמים. עם החלק הראשון שלה אני בהחלט יכולה להזדהות, על בסיס ניסיון אישי, או יותר נכון, ארבעה ניסיונות אישיים. לגבי החלק שני, אני יכולה רק להעריך ולקוות שגם הוא כנראה מדויק. אחד הגופים המהותיים שדואג לרווחת החברים המבוגרים הוא גש"ר עליו אמונים נחשון, ענבל ודגנית. כל אחד מהם אחראי גם לצדדים אחרים בטיפול ובשירותים הניתנים לאוכלוסיה בגיל השלישי והרביעי. ראיון איתם על העשייה, המטרות והחזון נמצא גם בגיליון זה. בנוסף, ניתן למצוא סיכום של שיחת קיבוץ בנושא שיוך, הפעם עם מספרים של כמה כל חלופת שיוך תעלה, מדור לכבוד ט"ו באב, עליו אמונים יעל כרמי הנהדרת ודובי זמר וכתבות נוספות.

ולסיום, הודעה קצרה: הגיליון הבא ייצא רק בעוד שלושה שבועות ולא שבועיים. הסיבה לכך כפולה: כך נוכל להקדיש גיליון לסיום החופש הגדול ופתיחת שנת הלימודים ואילו את הגיליון הבא אחריו לראש השנה.

שבת שלום וקריאה מהנה,
נעה אלבוחר

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל
טל: 052-3990860
דוא"ל: bashaar@hazorea.org.il

כותבים: נעה אלבוחר, צוות הארכיון, הדס כהן, דובי זמר, יעל כרמי, סעדיה מלאכי, תלמי ליבנה, רוני כוכבי-נהב, יבל ברקאי, סיגל ניב, תומר גרוס, דני נהב, שבתאי פרידמן, ספי מנור פלג.

הגהה: מרים גרוס

צילום תמונת השער:
נעה אלבוחר

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

אחראי מדורים:

- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחראיותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

תוכן עניינים

4 | סיכום שיחת קיבוץ בנושא שיוך דירות

6 | מתוך מחשבותיו של חייל דייג...

תלמי ליבנה על מקום המדגה עבורו

7 | תודות מהתרבות

8 | מה הקשר לגש"ר?

ראיון עם ענבל, דרור ודגנית

10 | במיוחד לט"ו באב

קיבוץ, עיר, פרק ב' / יעל כרמי

לא רק חרוזים / דובי זמר

12 | הפינה לשיתוף הציבור / תומר גרוס

והפעם - סידור רכב עם טובה חגי

13 | מתנות יום הולדת לחברי קיבוץ

ילידי אוגוסט

14 | לודווינג טיץ (1897-1933), מנהיג

הנוער הנשכח

16 | רכבת העמק

כתבתו של סעדיה מלאכי

17 | תרבות ופנאי

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

חזה עוף ברוטב צ'ימיצ'ורי / סיגל ניב

נחש מפותל בטבעת / שבתאי פרידמן

18 | היה היה - איך להזדקן? ומועדון

ראשונים

פינת הארכיון של קיבוץ הזורע

20 | היכן אני נמצא

חידת השבוע עם דני נהב

נר נשמה אוגוסט

3.8.15 אסתר גרנות

5.8.94 דניאל זוהר

7.8.84 חנוך אשור

8.8.06 נעמי רענן

10.8.09 ביאנקה רוס

14.8.90 שאול פישר

16.8.61 יוחנן דור וייסמן

16.8.11 חנה שפייר

17.8.80 אסתר זוהר

17.8.03 רפאל תבור

20.8.97 יעל כהן

21.8.89 צבי דור

21.8.97 עזרא מילוא

22.8.94 לבנה לוי

24.8.01 פרץ רונן

נפל בנגב 26.8.38 יצחק הברקורן

27.8.90 פרידל שליסנר

נפל בירושלים 28.8.48 אבנר גוגנהיים

נפל בעת מילוי תפקידו 30.8.70 אמי ברנר

30.8.16 אליעזר שורוב

סיכום שיחת קיבוץ בנושא שיוך הדירות

העיסוק בנושא שיוך הדירות נמשך. לפניכם סיכום שיחת קיבוץ נוספת בה שמענו מידע מדגן יראל ממחלקת הקרקעות של התנועה הקיבוצית. בשיחה ניתנו מספרים שנצטרך לשלם תחת הנחות מסויימות והסתכלות כללית יותר על השפעת תהליך השיוך / נעה אלבוחר

הקיבוץ השיתופי

טווח האפשרויות בקיבוץ המתחדש

היישוב קהילתי

חלק מהמידע שעבר בשיחה חזר על מה שנאמר בפגישה הקודמת ולכן לא אכניס אותו שוב. אציין רק את תוספות המידע שדגן סיפק.

על המרצה:

דגן שייך למחלקת הקרקעות של התנועה הקיבוצית, חבר קיבוץ שפיים. הוא עוסק רבות בנושא השיוך ומנסה להנגיש אותו לציבור מתוך תקווה שכך, מפלס המתח יירד, והקיבוצים יוכלו לקבל החלטות בנושא וגם ליישמן. הוא מדגיש כי ישום ההחלטות בעייתי בקיבוצים. לראיה, על ציר 15 השנה האחרונות, המון קיבוצים קיבלו החלטה על שיוך אך רק בודדים יישמו זאת.

דגן נמצא בתהליכי משא ומתן המתנהלים עם רמ" בעניין הקרקעות וינסה לשקף לנו את הלך הרוח שם. הוא לא ממליץ על כיוון רצוי, ההחלטות הן שלנו בלבד.

המצב ההיסטורי:

לקיבוץ השיתופי יש חוזה עם מדינת ישראל, "חוזה לדורות" המסדיר את עניין השימוש במקרקעין. הקרקע למגורים ניתנה לקיבוץ על ידי המדינה בתנאי נחלה ולמגורים בלבד. ז"א, הקיבוץ יכול לבנות ואילו החבר ראשי אך ורק לגור בבית. מלבד זאת אין לחבר שום זכות על הנכס.

אם הקיבוץ רוצה שהבתים ישתייכו לחבריו הוא חייב לקנות את הקרקע מהמדינה. לא מתקבלת התנהלות של שיוך פנימי מול החבר, לרוב חוזים אלו נטולי זכויות עבור החבר ומגנים על הקיבוץ. האכיפה של צעד זה היא ע"י עצירת היתרי הבניה החל מ- 2012.

מקומו של הקיבוץ המתחדש:

הקיבוץ המתחדש נע על הציר בין הקיבוץ השיתופי ליישוב קהילתי. מיקומו על ציר זה נקבע כתלות בהחלטות השינוי שהתקבלו בכל קיבוץ וקיבוץ.

למדינה יש אינטרס לדחוף את הקיבוצים לכיוון של יישוב קהילתי וכך לפרק את התנועה הקיבוצית. בעיני המדינה, לקיבוצים ניתנו הרבה הטבות: מכסות חלב, מכסות מים, קרקעות לפיתוח עסקי, קרקעות לחקלאות ועוד. הנחות אלו נמצאות בידי הקיבוצים המהווים רק 1% מכלל התושבים במדינה, והם גם אלו שמחליטים מי ימשיך להנות מהם בעתיד, לרוב רק בניהם החוזרים.

אם הקיבוצים יתקרבו ליישוב קהילתי ההסכמים ההיסטוריים בינם ובין המדינה כבר לא יהיו רלוונטיים ויתכן ובעתיד יתבצע "צדק חלוקתי" חדש שישנה את חוקי המשחק ואת ההטבות המגיעות לחברי הקיבוץ.

ברקע חשוב גם לדעת שיש חוסר אמון גדול בין

הקיבוצים ובין רמ"י, ולא נכנס לשאלה למה ובאשמת מי. לכן, הרשות צמצמה את אפשרויות הבחירה לקיבוצים ומשאירה לנו "מרחב משחק" מצומצם ומוגדר היטב. מבין החלטות השיוך המנהל מעדיף את השיוך הישיר על חשבון חלופת האגודה. זאת מכיוון שחלופת האגודה זולה ומעניקה כוח לקיבוץ.

"...למדינה יש אינטרס לדחוף את הקיבוצים לכיוון של יישוב קהילתי... אם הקיבוצים יתקרבו ליישוב קהילתי ההסכמים ההיסטוריים בינם ובין המדינה כבר לא יהיו רלוונטיים ויתכן ובעתיד יתבצע "צדק חלוקתי" חדש שישנה את חוקי המשחק ואת ההטבות המגיעות לחברי הקיבוץ..."

1488 חלופת האגודה	1456 שיוך ישיר	751 שיוך ישיר החלטת עבר, לא רלוונטית	
46 קיבוצים בצנרת. 3 קיבוצים מתקדמים (רעים, מעלה גלבע, משאבי שדה). אף אחד עוד לא יישם!	40 קיבוצים בצנרת. רק שניים סיימו תהליך – דוברת ולהבות חביבה	50 קיבוצים	מי כבר החליט?
כל המגרשים, גם לא מאויישים. אצלנו 450 מגרשים. רק 375 מגרשים ניתן לרכוש בהנחה (33%), על שאר המגרשים, 75 במספר, יש לשלם 91% מערך הקרקע.	רק מגרשים מאויישים		כמה מגרשים ניתן לרכוש?
אם הקיבוץ ירכוש את כל חלקות המגורים הבנים ייהנו ממחיר קרקע בזמן הרכישה (נמוך). אם לא – המחיר יקבע לפי המצב בזמן הרכישה (שיתכן ויהיה גבוהה יותר)	רק בנים שיצליחו לרכוש את הקרקע במחיר שוק, כשירצו לחזור, אכן יוכלו	בגלל מיקום גיאוגרפי של הקיבוצים, מחיר הקרקע יישאר נמוך גם בעתיד והם יצליחו לקנות קרקע גם במחיר שוק	ומה עם הבנים?
רק חבר קיבוץ. אבל, במקרה שהקיבוץ "יתרעם" בחבריו, ז"א יפסול קונים פוטנציאליים שהחבר יביא, בית המשפט יצדד בחבר ולא בקיבוץ.	כולם		מי יכול לקנות בית שחבר מוכר?

הנחות לחישוב:

- שטח מגרש למגורים 400-350 מ"ר
- עלות השטח 560,000 ש"ח (להערכת העלות נמוכה)
- 375 בתים נכנסים ל"חלקת המגורים" ועליהם יש לשלם 33% מערך הקרקע, לפני הנחת אזור עדיפות.
- 75 מגרשים פוטנציאליים – עליהם יש לשלם 91% מערך הקרקע, לפני הנחת אזור עדיפות. רלוונטי רק לחלופת האגודה.
- הנחת אזור עדיפות לאומי ב' נכללה בחשבון בחישובים: תשלום של 51% מהסכום.
- ההנחה של המנהל תקפה עד לסכום של 450,000 ש"ח. לאחר מכן יש לשלם 91% מערך הקרקע.
- אצלנו יש בערך 300 בתי אב וותיקים, 60 בתי אב חדשים (אחרי 27.3.2007)
- אם לא נכתב אחרת, החישובים נעשו לבית של 160 מ"ר + זכויות בניה עתידיות למגרש

כמה כסף?

חלופת האגודה, 1488	שיוך ישיר, 1456	
81,000 ש"ח – מיידית	144,000 ש"ח רק במימוש הנכס 40,000 ש"ח מיידית	בית אב וותיק, בית של 160 מ"ר. 300 מגרשים
	121,000 ש"ח רק במימוש הנכס 20,000 ש"ח מיידית	בית אב וותיק, בית של 120 מ"ר. 300 מגרשים
127,000 ש"ח מיידית	144,000 ש"ח מיידית	בית אב חדש, אחרי 27.3.2007 60 מגרשים
110,000 ש"ח מיידית	תלוי בערך הקרקע בזמן הצטרפותו	נקלט עתידי, בנים חוזרים 15 מגרשים
אם רוכשים היום: 215,000-250,000 ש"ח מידי	91% מערך הקרקע בזמן הכניסה לקיבוץ. כיום 397,000 ש"ח	נקלט עתידי, בנים חוזרים 75 מגרשים.

חלופת האגודה, 1488	שיוך ישיר, 1456	
375 מגרשים – 33.6 מיליון 450 מגרשים – 51.4 מיליון	תשלום מידי עבור בתי אב חדשים, 8.6 מיליון שאר התשלום נדחה לזמן המימוש	סה"כ עלות
375 מגרשים – 1.6 מיליון 450 מגרשים – 19.4 מיליון		אם כל החברים ישלמו את חלקם, כמה הקיבוץ עצמו יחוייב?
375 מגרשים – 12.5 מיליון 450 מגרשים – 32 מיליון		מה אם רק 66% מהחברים יצליחו לשלם, כמה הקיבוץ יצטרך לשלם?
375 מגרשים – 17.6 מיליון 450 מגרשים – 49.4 מיליון		מה אם רק 50% מהחברים יצליחו לשלם, כמה הקיבוץ יצטרך לשלם?

חושבת שחוות דעת של אנשי מקצוע בתחום, משפטנים לדוגמא, יכולה לעזור לנו להעריך את הרווח וההפסד בבחירה שכזאת ועד כמה ניתן למצוא פרצות בהחלטות רמ"י כדי להגיע למצב שכן מקבלים אישורי בניה אך לא משייכים.

יריית הפתיחה של הדיונים הייתה האם לשייך ולא לפי איזה מודל נשייך. לכן, לדעתי, יש לקחת צעד קטן אחורה ולהשלים את פער הידע בנוגע לאפשרות השלישית, חוסר שיוך.

הערת העורכת:

שני הדיונים האחרונים התנהלו בצורה טובה שסיפקה לנו מידע רב ואני מודה להנהלה שארגנה אותם. אלטרנטיבות השיוך פורטו והוסברו בצורה מובנת. יחד עם זאת, על מנת שנוכל לשקול את הדברים ולקבל החלטה חסר דיון שלישי. הדיון השלישי צריך לדעתי לסוב על השאלה, מה קורה אם לא משייכים? אני מבינה, שבניגוד לדיונים הקודמים, מדובר על תחום אפור וקשה להתחייב מה יהיו השלכות צעד שכזה. למרות זאת, אני

מתוך מחשבותיו של חייל דייג... / תלמי ליבנה

במה שאתה אוהב, ואוהב את מה שאתה עובד. והיום, בתור חייל שנשארה לו עוד שנה, אני רק סופר את הזמן שבו אחזור לראות את הזריחה בבוקר ואשמע את הציפורים מצייצות, כשאתה קפה שחור שאני בכלל לא אוהב, רק כדי להיות יותר חד במהלך היום, כשארד אחרי ארוחת הבוקר לבריכות האהובות עליי, כשאמיין את הדגים היפיפיים בעולם. אבל עד שזה יקרה, אני יכול רק להסתכל בעיניים נוצצות אל עבר המדגה כשאני מגיע לקיבוץ בשישי ובתמורה לקבל אל תוך עיני, ליבי ונשמת, את יופיין של הבריכות.

יוצא לי הרבה מאוד לדבר עם אבא שלי על תקופתו במדגה, ואני מבין דבר אחד עיקרי, אני לא "דייג של פעם" כמו שאבי מגדיר את עצמו, מאז כיתה ז' אני מרגיש דייג, ותמיד ארגיש דייג בליבי, כי זה לא רק מקצוע, שהרי הרשת של המדגה תפסה את נשמת, לכן לנצח, אהיה דייג. לכן, כשאלך לחדר האוכל בבוקר ברגילה שלי ואראה את צוות המדגה בתפארתו, אגיד לעצמי "לשם אני אחזור, בוודאות".

ואז, בדיוק כשסיימתי לחשוב על כל הדברים האלה, נגמר המופע של המדגה, וכל מה שאני רציתי זה רק לשבת ולראות עוד ועוד ועוד...

ביום שישי שעבר ישבתי ליד פינת הקפה בדשא הגדול עם אחד מחבריי, מחכה שהערב של המדגה יתחיל, כשלפתע עלה בראשי רעיון, לכתוב ל"בשער" את תחושותיי ומחשבותיי הבלתי פוסקות על מקום עבודתי בעבר, ובעתיד. אז פניתי לאבא שלי בעניין בעודי מוסיף בפניו שזו תחושה מוזרה לכתוב לעיתון של הקיבוץ בגיל 21 בלבד, אבל אני הרגשתי שאני חייב לכתוב.

למרות שאני קצת מאחר בזמן מכיוון שכתבו על המדגה במגזין הקודם, אכתוב בכל זאת מה שעל ליבי. הרומן שלי עם המדגה התחיל כשהייתי בכיתה ז', בדיוק התחלנו לעבוד על מנת להגיע למכסת "השעות" הנדרשת, אבל ידעתי, מיומי הראשון במדגה, שאני לא כאן כדי לעשות "שעות", אני כאן כדי להמשיך את דרכו של אבי, ולהרוויח הרבה יותר משעות או מכסף. וכך היה.

לאורך השנים הרבה אנשים באו והלכו, ואני נשארתי שם, קם מוקדם בבוקר, והולך בשמחה ובמרץ למקום האהוב עליי בקיבוץ, וכך היה במשך שש שנים, עד יום לפני צאתי לשנת השירות שלי. אני מרגיש שהמדגה הוא קודם כל מקום שבו אתה יכול להוציא מעצמך הכל, ליצור קשרים חדשים וגם, כמובן, לדעת שאתה עובד

תודה על חג 81 להזרע, 60 שנה למדגה.

מחמם את הלב ונותן המון כוח לראות כל כך הרבה אנשים שנרתמים לפרויקט כה גדול (בערב נכחו כ- 850 איש) שדורש ימים של עשייה, ונותנים את כל מה שהם יכולים בזמנם החופשי על מנת להרים ערב שמאחד את כולנו.

לכל דייגי העבר וההווה שנרתמו ועזרו ברעיון, השמה, ביצוע, הופעה, וידאו, שירה, נגינה חיסול ועוד.

צוות החג - **גל אבריאל, דרור בקיש, תומר גרוס, הילה תורן, אורית ירון, מיכל דור, יניב סלע, יותם שחורי, ראול לבנה**

מפיקות העל - המקצועיות, הילה תורן ואורית ירון
תפאורה - ידי הזהב של אנה אבריאל, רז רפאלי און, יזהר נהב
עיצוב מודעה מושלמת - איתמר נהב
כתיבת מודעה - יונת אבריאל

כתיבת קטעי קישור - חן מענית, שחף דור, ראול לבנה ודרור בקיש.
מנחים וקטעי קישור - רז רפאלי און, אביעם גבאי, רן סולומון, עוז חזן, לי אבנס, שירז כהן
להקת הבית:

מנהל מוזיקלי - "המאסטרו" גל אבריאל

נגנים - ראול לבנה, דרור בקיש, אלי קליר, מורן ירון
זמרים - חיים ירון, איציק שיטרית, קורן רביב, יניב סלע, מיכל עומרי
ברכת החג - דני בנימין

וידאו - מופלא ומדויק, ראומה ריילינגר

מצגת לזכרם - צילום עודד כהן, עריכה עם כל הנשמה - נעמית תבור
ברכה למדגה - יונתן ניר

כתיבת קטעי קריאה - אשת הדייג ואמא של דור ההמשך... ענבל בקיש
הקראה - נשות הדייגים... אורית אבריאל, מירי פלד
ריקוד - דגיגים עמית בן צבי האדירה וילדות המרחב הצעיר המקסימות
ריקוד אהבה - מאיה (חברה של יפתח אבריאל)

רקדנים מופלאים - רוני כלב ירון ושיר בקיש, יפתח אבריאל ומאיה, נטע אבריאל ונועה בנארי, עופר פלד
ונעם רפאלי, רם בקיש וצופ, גבע אבריאל ומאי בנארי.

ריקוד חורף קיץ וה"ספידו" - מי אם לא... הגר ראובני

תמונות פתיחה וסיום - האחת ויחידה שיכלה לקבץ סביבה כל כך הרבה דייגים ודייגות יונת אבריאל
ברכת שלחין - כתב ארז ברקאי הקריאו ערן גבאי ורוני זינגר
צילום - מנשה הזארי

הקמה - אמנון מאיר, גבע אבריאל, תומר גנוסר, שלומי כהן, רן סולומון, מורן קאבסה, טל אלקבץ, גדי רז,
רז מזרחי, שחף דור, שחר חזן, רוני כהן אייל

עוגות - השף הוירטואוז ברק גורן

המלאכיות שחתכו עיצבו וסידרו את כל העוגות שלומית אלישב, דפנה בן דוד, איילת סולומון, רונית פלד, גלי צור, ורד צרפתי, רינה רשקוב, אביגייל צרפתי, עינת שיטרית, עירית דינור, שירז כהן, יסמין רענן
בר שתיה - הח"צניקים המשקיעים והמקצועיים לוטם אלישב, רועי שחורי
לוגיסטיקה - מיקי פלד, יוחאי רפאלי, שחף דור, רינה רשקוב, רונית זינגר, אורי ח"ץ
חיסול - אפרת קטן, אלי קטן, ענבל בקיש, שלומית אלישב דניאל אופק, אמנון מאיר

גפן קליר, איתמר בן שלום שבמשך כל ערב עזרו בלי הפסקה עד השעות הקטנות... אתם אדירים.

ותודה מיוחדת עם המון הערכה על העבודה הרבה שהשקעתם בהקמת הערב, במהלכו וכמובן בחיסולו, אתם הלב של כל ההפקה:

צוות הגברה ותאורה - בניצוחם של טיבי גנץ וניר מרקוביץ

נעורים - גפן קליר, סהר אבריאל, אייר אבריאל, אדם טוט, ליאם האקט, אלרועי ברק, שחר תורן, תומר לביא, איתמר בן שלום

בורכנו ואשריינו
איריס

*ובסוף בסוף, מערכת העיתון מוסיפה תודה ענקית לרכזת התרבות שלנו איריס, על העבודה וההשקעה, המסירות והכישרון. היה לנו לעונג!

מה הקשר לגש"ר?

מקימי גשר

כניסה לגיל השלישי והרביעי מאתגרת ומצריכה שינויים בחיי היום יום. כדי להקל על המעבר הוקם לפני כשלוש שנים מרכז חדש בקיבוץ, גש"ר. המרכז מאחד תחת קורת גג אחת מסגרות קודמות שנתנו מענה לגיל ומנסה לראות מה והיכן ניתן לשפר. לפניכם ראיון עם יוזמי המרכז, דגנית, ענבל ונחשון / נעה אלבוחר

בהם המרכז יכול להשתלב בחיי החבר ובדקנו במה החברים מעוניינים. כאן מראה לי נחשון מצגת שלמה המרכזת את כל השאלונים הפרטניים שנעשו ואת תשובות החברים, מרשים מאוד ונשאר רק להוריד את הכובע בפני השלישייה.

אז מה זה בעצם גש"ר?

המרכז מאגד את הפעילויות ונותן מענה לצורכי הגיל השלישי והרביעי. יש להדגיש כי צרכים אלו מגוונים מאוד, יש חברים שרק עכשיו יצאו לפנסיה ומחפשים להעשיר את חייהם ומנגד יש חברים הזקוקים לסייעוד. פעילות המרכז נוגעת בשישה תחומים שונים:

1. דיור – מגורים קבועים או זמניים בבית שקמה.
2. טיפול – בבית שקמה או בבית החבר.
3. הסעדה – הארוחות בבית שקמה פתוחות לקהילה. בבית שקמה יש גם ארוחת ערב וארוחות ארבע.
4. תעסוקה – הפעלה של מרכז היום, לילך. שילוב בעבודה בענפי הקיבוץ השונים, עבודה יצרנית.
5. בילוי ופנאי – טיולים, אירועי תרבות.
6. השכלה – חוגים, הרצאות וסדנאות.

אני זוכרת פעילות סבים נכדים שהייתה מקסימה, עדיין יש לי את המגנט על המקרר.

דגנית: "כל שנה אנחנו לוקחים נושא אחד ומתמקדים בו. הנושא של שנה שעברה היה קשר סבים נכדים. עם הזמן הבחנו שדווקא התחום של בילוי ופנאי פחות זקוק לריכוז שלנו. הפעילויות קיימות כאן בכל מקרה, יש אירועים בקיבוץ, במועצה והמבחר גדול. השנה הורדנו הילוך בתחום זה ואנחנו מתמקדים בנושאים אחרים" ענבל מוסיפה: "החלטנו להפסיק להיות צוות הווי ובידור. השנה אנחנו מנסים להקים תת ענף בתוך גש"ר שייתן מענה לנושא הבדידות בגיל המבוגר אבל אנחנו עדיין בשלבים ראשוניים".

"...כדי לאתר את הצרכים של החברים הלכנו מבית לבית וערכנו שאלונים לחברים. כל חבר נשאל מה מצבו מבחינת תעסוקה, פנאי ולימודים. אנחנו הצענו תחומים בהם המרכז יכול להשתלב בחיי החבר ובדקנו במה החברים מעוניינים..."

מי חברי צוות גש"ר?

הצוות המוביל, דגנית, ענבל ונחשון. כאן דגנית מבקשת להציף נקודה בעייתית: "שלושתנו אנשים המזוהים עם בית שקמה ולחברים יש לפעמים רתיעה מכך. הם אינם <<<

את ענבל נחשון ודגנית אני פוגשת בבית שקמה, ובידי רשימת שאלות על המקום שהרכבתי יחד עם איה. האפשרויות שעומדות בפני החבר כשהוא מגיע למצב סיעודי, הניתוק ממשרד הבריאות, התחקירים הקשים שהיו בתקשורת על התעללות בקשישים ועל המורכבות הרגשית המתלווה לטיפול בחבר סיעודי שהוא פשוט חבר, שלך, מהקיבוץ.

מיד אחרי שני משפטים אני מבינה שעשיתי טעות. "רגע" הם אומרים, "הבנת שהראיון הוא על גש"ר, לא על בית שקמה, נכון?" ואני, מסמיקה מבפנים ומודה שלא. לא נורא, נעשה אדפטציה מהירה, נסגור מגירה אחת במוח ונפתח אחרת, חדשה. המגירה השנייה נפתחת בקלות ובמהירות, לא חורקת ולא נופלת. אך אין זה פלא, היא ריקה לחלוטין, כאן אין רשימת שאלות מוכנה ואני קצת חוששת אבל ענבל דגנית ונחשון עוזרים למלא אותה במהירות.

איך נולד רעיון?

ענבל: "לפני שלוש שנים הבנו שחל שינוי בקיבוץ. השינוי באורחות החיים מביא בעקבותיו יותר חברים שבאמת יוצאים לפנסיה כשמגיע הזמן ולא ממשיכים לעבוד עד יום מותם. אנשים אלו זקוקים למענה. בקיבוץ יש המון שירותים הניתנים לאוכלוסיה זאת אבל היה צורך לאגד את כולם לקורת גג אחת. הכוונה הייתה לשמור על הקיים, אך גם לקדם תכנים נוספים. ניתן להסתכל על גש"ר בהקבלה למערכת החינוך, מטריה אחת לצרכי אנשים בגיל 65 ומעלה, כל אחד לפי רצונותיו ולפי צרכיו".

נחשון מוסיף: "הקמת המרכז הייתה צירוף מקרים נחמד, כל אחת מהשלישייה חשב על הקמת גש"ר בעצמו. כאשר ישבנו יחד והתחלנו לדבר על הנושא הבנו שזה בעצם

נושא המשותף לשלושתנו, כל אחד מנקודת מבטו. וכך, הם התחילו לעבוד ולהוציא את הפרוייקט לפועל.

איך מתחילים?

נחשון: "כדי לאתר את הצרכים של החברים הלכנו מבית לבית וערכנו שאלונים לחברים. כל חבר נשאל מה מצבו מבחינת תעסוקה, פנאי ולימודים. אנחנו הצענו תחומים

פעילות סבים נכדים

שיצאו ממעגל העבודה, בהתנדבות או בשכר. פנינו לענפי הקהילה השונים כדי לראות היכן ניתן לשלב חברים, קיבלנו מספר תגובות ואנחנו מזמינים אנשים ליצור איתנו קשר ולהיעזר. למהלך זה שותף גם אברהם לוי.

גם בית לילך מספק תעסוקה, בעבר היה שיתוף פעולה יפה עם השלחין בנושא אריזות שום והיום יש תעסוקה באריזות לדגים. הסעות מבית שקמה לבית לילך מתבצעות ברמה יומית על ידי מאגר מתנדבים וכאן המקום להודות להם.

לסיום, חזון?

נחשון: "גש"ר קם כחלום, היום אנחנו נהנים לראות שדברים עליהם חלמנו מתגשמים. הייתי רוצה שגש"ר יהפוך להיות חלק אינטגרלי מחיי היום יום בקיבוץ. שאדם המתקרב לגיל הפרישה יידע שזו הכתובת עבורו ושקיבוץ הזורע ממשיך לדאוג לו גם כשהוא ייצא ממעגל העבודה. שנקים תשתית מסודרת לטיפול בגיל המאוחר, כמו בתחום החינוך. אם הייתי יודע שבשיחה של חברים ממקומות אחרים אנשים מהקיבוץ שלנו מספרים ש"אצלנו, אצלנו יש גש"ר" זו הייתה הצלחה מבחינתי."

דגנית: "חלק מהתפקיד שאני רואה לעצמי זו הנגשה של עולם הזיקנה למבוגרים. עולם זה מורכב מאוד ובעזרת תיווך וחשיפה לתכנים וחומרים מתאימים ניתן לעשות את המעבר בצורה נעימה יותר."

ענבל: "הייתי רוצה להצליח להפוך ביתר קלות את הדיבורים למעשים. זה קשה, ליצור יש מאין בלי תמיכה ותקציב. הייתי רוצה שנקבל הכרה ממוסדות הקיבוץ כדי שנוכל להמשיך להתפתח ולגדול. אנחנו פתוחים לכל רעיון או יוזמה בתחום, נשמח להיות כתובת לעזרה ותמיכה."

על השולחן של ענבל יש תמונה של השישיה אליה השתייכה. "אני ונחשון היינו באותה שישיה" היא מסבירה ואני מנסה לשייך את התינוקות החמודים לאנשים העומדים כאן לפני ב- 50% הצלחה. במוחי, אני משתעשעת ברעיון איך חייהם של שני אנשים, שזורים זה בזה, מגיל הילדות ועד עכשיו ומעלה חיוך פנימי כשמחשבה על נחשון וענבל, בגילם השלישי והרביעי, שייבדלו לחיים ארוכים, הממשיכים להיות אחד עם השני, גם בבית שקמה. תודה לדגנית, ענבל ונחשון על השיחה!

חוג לקולנוע

רוצים לקטלג את עצמם בקטגוריה של אנשים זקנים, גישת ה- "אנחנו עוד לא שם".

חשוב לציין שמלבד השלישייה יש גם הנהלה לגש"ר, שעוזרת ותומכת. מתוכה יש 3 חברים הנמצאים בטווח הגילאים הרלוונטי לגש"ר: דוד בראון, צביה דור ומשה כהן. לאחרונה הצטרפו אליהם גם חברים נוספים. כך ניתן לקבל גם משוב מהשטח על הפעילויות והצרכים הרצויים לחברים בגילאים אלו.

תקציב?

התקציב מועט מאוד ומבוסס על תרומות ותקציב המועצה למועדון מבוגרים. יש גם תשלום של חברים עבור השתתפות בפעילויות השונות אבל התשלום נועד לכסות עלויות בלבד ומוחזר כהשקעה לטובת הפעילות. דוגמא לכך היא חוג הקולנוע עם דוד בראון, שהתחיל בתנאים פחות נוחים ואילו עכשיו, בית לילך הפך ממש לחדר קולנוע, יש מקרן, מסך ורמקולים וחווית הצפייה עלתה מדרגה.

השנה פעילות אמצע הדרך עברה גם היא תחת המטרייה של גש"ר ולכן יש גם את התקציב שלה. הרבה מהעבודה נעשית בהתנדבות, וזה נכון גם לכל העבודה של השלישייה המרואיינת. הקמת המרכז לא עלתה לקהילה במשאבים רבים וההשתתפות מינורית. בנקודה זו נחשון מוסיף: "היינו רוצים לקבל הכרה מהקהילה. לפני תקציב הקהילה הבא ננסה לפנות באופן מסודר עם בקשה שכזו."

פעילויות שניתן למצוא בגש"ר

חוגים

1. קולנוע - עם דוד בראון
2. ספרות חז"ל - עם אהוד רביב
3. התעמלות במים - עם גליה לובל (מנור)

פעילויות

1. אופים לשבת - עם ברק גורן, לטובת כיבוד למועדון ולאירועים בקיבוץ. מתקיימת פעם בחודש וזו בעצם התרומה של גש"ר לכלל הקהילה. אנשים נוספים מוזמנים להצטרף.
2. טיולי אמצע הדרך - בארגונה של איילה טל
3. הרצאות יום שישי - בארגונה של צביה דור

דף מידע "מידעון קשר לגשר" מחולק לתאי הדואר של חברי גשר ובו מידע כללי על הנעשה בעבר ובעתיד. פרסומים על הפעילויות ניתן לראות גם בלוחות המודעות ובאתר הקיבוץ.

תוכניות לעתיד?

יוזמה חדשה בטיפולנו - חיפוש מקומות עבודה למבוגרים

קיבוץ, עיר, פרק ב' / יעל כרמי

יעל כרמי חוזרת אלינו אחרי הפסקה קצרה בה עמלה על פרויקט משלה: אתר חדש שעלה לאוויר, סדנאות כתיבה ויצירת בלוג ואפילו סדנה חדשה בנושא כתיבת סיפורי חיים וזיכרונות. מוזמנים להיכנס לאתר החדש לבלוגים מרגשים נוספים של יעל, [/https://www.yaelkarmi.co.il](https://www.yaelkarmi.co.il) ואנחנו נאחל כמובן בהצלחה!

וגם לרכב על אופניים בשדרות רחבות, שבתי קפה צומחים בה בצפון ובדרום, שגרים בה ותיקים ומהגרים, ואפשר גם באמצע היום לשבת על ספסל באמצע רחוב סואן, ולהתבונן סביב.

לפני שנים גרתי בתל אביב. כל העיר היתה פתוחה בפנינו וגמענו אותה בלגימות גדולות. באתי מעיר קטנה, למדתי איזה אוטובוס מגיע לאוניברסיטה, הסתכלתי סביב וראיתי שאני במרכז העולם. לא היה סרט שלא ראינו, לפעמים יותר מפעם אחת, או מאפיה שלא קנינו בה, או בית קפה שלא דגמנו. העיר היתה בתוכנו.

אנחנו יוצאים ממתחם הקולנוע בו מוצגים יותר מעשרים סרטים בו זמנית, בו תמיד הכל פתוח, יום ולילה, ואפשר למדוד עגילים, כובעים, שעונים ומשקפיים, בו לזמן אין משמעות, ואין זה משנה אם שעת בוקר עכשיו או לילה ואפשר לצלול

צילום: עודד כהן

לעולמות רחוקים שיש להם ריח פופקורן וסושי. אנחנו הולכים יד ביד, מתבוננים באנשים, ברוכבי האופניים, בזוגות הצעירים עם הילדים.

המסעדות פרוסות כמו שטיח צבעוני וטעים לפנינו, רק לבחור. אנחנו תיירים במדינה אחרת. על לוחות המודעות מפורסמות הופעות, תערוכות והצגות, שגם אם אתאמץ מאד, לא אוכל לראות ולשמוע הכל אבל נעים לדעת שהם קיימים.

כבר אחרי הצהריים, שעון הקיץ מיטיב אתנו ומותח את שעות האור עוד ועוד, ובדרך הביתה, נוף הרחובות מתחלף ביערות ירוקים, בשדות פתוחים, והעיר נשארת מאחור. זה הרמזור האחרון לפני הפניה לכביש הכניסה לקיבוץ.

'הגענו הביתה', אומר האיש שלי, ואוחז בידי ולבי מתרחב מהנוף, מאהבה, מבית החדש מהמעבר מהאספלט לריח שדה קצור. 'שלום בית', אני אומרת כשאני נכנסת הביתה, לביתנו בקיבוץ והיד מוצאת מעצמה את הוו עליו אנו תולים את המפתחות, וכבר אין צורך לגשש אחר מפתח החשמל.

'חייבת עיר', אני אומרת לבן זוגי. 'חייבת כמה שעות בתל אביב, מקום בו הכל קורה ומתרחש, אף אחד לא הולך לישון והרחובות בה ממריאים לאט'. זו שעת אחר הצהריים ואנחנו יושבים במרפסת. הוא אחרי צילומים/אופניים ואני, עיני טרוטות משעות של כתיבת סדנאות והרצאות חדשות לשנה הבאה. לפני שלוש שנים הנחנו בתי ואני את רגל ימין על סף הכניסה לביתנו החדש בקיבוץ והתחלנו את חיינו החדשים.

'שלום, בית', אמרתי תמיד כשנכנסתי הביתה, לביתי בחדרה. ולברכת השלום, הצטרפה תמיד תנועה היד השגורה של הנחת המפתחות בכלי הזה על השידה ליד הדלת, שיש בו גם סיכת ראש פרפר, קוקיית שיער ורודה, אטב משרדי, ומפתח ישן שכבר שכחנו מה הוא פותח.

כבר שלוש שנים שיש לי מרפסת ומחסן, עציצים ופרחים, עץ לימון שנותן את פירותיו הנהדרים והגדולים, ומספיק לחצות את הלימון וללחוץ עליו קלות ומיץ שקוף וחמוץ ניגר ממנו. שנים חלמתי על מרפסת, כזו שאפשר לשבת בה עטופה בשמיכה בחורף, יחפה בקיץ ולקרוא.

כבר שלוש שנים כשאני מגיעה לרמזור האחרון בצומת התשבי, בקילומטרים האחרונים, מקום בו העמק נפתח, קומביין גדול עובד בשדה, אי שם הולכים אנשים, השדה קצור ועוד לפני שהאוטו לוקח את הפנייה ימינה לתוך הקיבוץ, אני יודעת שהגעתי הביתה.

יש ימים בהם אני מתגעגעת לעיר. לרחובות, להמולה ולבתי הקפה. לאוטובוסים, למוניות ולפיח. 'קדימה', אומר האיש שלי שהוא על תקן מגשים החלומות, כי ככה זה בפרק ב' שהוא הפרק הכי יפה בספר 'ניסע לעיר'.

בבתי הקפה, יושבים אנשים שנראה כאילו זו עבודתם, לשבת בבית קפה. התיישבתי פעם בבית קפה כזה לבדי והזמנתי קפה הפוך. בשולחן לידי ישבה השחקנית ג'יטה מונטה עם ידיד שעל ברכיו ישב כלב. 'יצור פלאי שכמוך', אמרה לכלב במבטאה המוכר וליטפה אותו בידיה, הדליקה סיגריה ושאפה עמוק.

אנחנו בתל אביב. בעיר הגדולה, הסואנת, הממכרת, הסקסית, השופעת, הפתוחה יום ולילה, ששלמתה בטון ומלט, שחלונות הראווה שלה נוצצים, שאפשר גם ללכת בה

ומכל הדרכים בעולם, אני מודה על הדרך הזו לכאן, בה נסעתי אל ביתך, והגעתי אל ביתנו.

אהבות נכזבות לט"ו באב / דובי זמר

חי בסרט

נע ונד ללא זיע
כוסס ציפורניי ומזיע
היומן כבר התחיל
כולי רעדה וחיל.

ראשי בפנטזיה
במעי עדלאידע
היא נעדרת
ואני חי בסרט:

שמה שכחה ?
האם לפתע חלתה ?
ואולי אסון או תאונה ?

פתרון או רמז לא נמצא
כי סלולרי עדיין לא הומצא
וזו הייתה החמצה כפולה
של "הבוגר" ושל מתבגרת מבולבלה

כי קבענו בפירוש בקולנוע "אורדע"
והיא ציפתה לי נואשות ב"הדר"
ועד היום אינני יודע
אם בשל כך פספסתי עוד זיווג נהדר...

חיך

אופניי נושקים לאופניה
הלוואי ויכולתי אף אני
מקפץ לחדר האוכל בעקבותיה
ומסמיק עד שורשי נשמתי...

היא שוחה במסלול שלוש
אני חותר לצידה - בחמש
לא מזיז ממנה את הראש
צולל אל תוכי - ומתבייש...

בתור לקפה התחככו זרועותינו
לחשתי במבוכה: "סליחה"
היא ליטפה בחיבה את כתפי הרועדת
"אתה חמוד" היא אמרה - וחייכה...

החיך הזה הוא אוצר עבורי
למרות שאותו לעולם לא אמש
כי אני נער הייתי - פחות מעשרים
והיא - אישה בת ארבעים וחמש...

בקשה

רשף ביסקר ביקש ממי
שיש לו מטבעות או שטרות
ישנים שאינו צריך, להעבירם
אליו לתא הדואר או לקרן
באופטיקה. זה יכול לספק לו
תעסוקה בחופשת המחלה בה
הוא נמצא כרגע.
נאחל לרשף החלמה מהירה!

גזל טוב ושפע ברכות לגיטל
וזהר גיב, לסבים דרורה
ואיציק, ולכל בני המשפחות
בהולדת הבן/נכד סיון,
אח ליולי

לברתה ואוריאל בן צבי,
לסבים איריס ועזרם, ולכל
בני המשפחות
שפע גזל טוב בהולדת הבן/
הנכד ענבר, אח ליהלי

צי הרכב - סידור רכב / תומר גרוס

בתנועה מרבית שעות היום, צי הרכב משמש את כל חברי הקיבוץ וכן את צעירי הקיבוץ אשר מורשים לנהוג רק על חלק מהרכבים. אחד האתגרים הגדולים הוא לשמור על כמות רכבים שתוכל לספק את צרכי הציבור ובמקביל להימנע ממצב של רכבים אשר עומדים שעות רבות בחניה. טובה מבצעת מעקב שוטף אחרי אחוז הניצול של הרכבים וגם אחר מצבם המכני, בהתאם לכך מתקבלות החלטות לגבי מכירה וקנייה של רכבים. מאז השינוי בקיבוץ צי הרכב הצטמצם בחצי מכיוון שחברים רבים קנו רכבים פרטיים, למרות כמות הרכבים הקטנה יחסית יש היום פחות ופחות מקרים של הזמנות שלא מקבלות מענה.

משקיעים היום לא מעט ב'קוסמטיקה' של הרכבים בכדי שיהיה נעים לנסוע בהם (ואולי גם יהיה פחות נעים ללכלך וזלזל ברכבים), בנוסף מתחיל כעת מהלך ארוך טווח של החלפת רכבי הסיריון הישנים ברכבים קטנים חדשים אשר יוכלו לעמוד בשימוש האינטנסיבי שנעשה ברכבי הסידור.

הקושי העיקרי של טובה בתפקיד הוא התמודדות עם אנשים שלא מציינים לחוקים ולנהלים שנקבעו, דבר שעשוי לפגוע בחברים אחרים שלא בצדק.

במטרה להתמודד עם הקושי הכניסו עם השנים קנס סמלי (20 ₪) בגין אי לקיחת רכב שהוזמן והגבלה של מספר השינויים שניתן לבצע בהזמנה. מהלכים אלו מוכיחים את עצמם והמצב היום טוב בהרבה מבעבר.

השאיפה של טובה היא להחזיק צי רכב איכותי ובטוח שיוכל לעמוד בדרישות של ציבור הנהגים, ושנצליח לשמור על הרכבים הן מבחינה מכנית והן מבחינת ניקיון. לצורך כך נחוצים שיתוף פעולה ואחריות מצד ציבור הנהגים בשמירה על ניקיון הרכב, נהיגה זהירה ובטוחה ודיווח מסודר על תקלות.

לסיום טובה רצתה לציין עד כמה חשוב שיש בן אדם מאחורי התוכנה של סידור הרכב המאפשר להתמודד בצורה טובה עם שינויים ולעזור לאנשים.

הפעם נפגשתי עם טובה חגי (ערב יום הולדתה ה 70) לשמוע מה קורה בצי הרכב שלנו.

טובה ממלאת את תפקיד סדרנית הרכב כבר מעל ל- 12 שנה, לאורך השנים עבר התפקיד תהפוכות רבות וכיום תוכנת סידור הרכב מסוגלת לעשות את מרבית העבודה בעצמה ומאפשרת ניצול מקסימלי של הרכבים הקיימים. סדרנית הרכב נמצאת מאחורי הקלעים ומוודאת שהכל מתנהל כשורה, וכמובן מתערבת במקרים בהם יש צורך גם בשכל ישר ונשמה שחסרים לתוכנת המחשב. הודות להתפתחות הטכנולוגיה בטלפונים החכמים יכולה הסדרנית לבצע שינויים דרך הטלפון מכל מקום ובכל זמן, דבר המאפשר לתת שירות מיטבי לחברים אשר נקלעים למצוקה.

את טובה מחליפה בסידור הרכב בעת הצורך, כמו שקורה ממש בימים אלו, יערה פנינג במסירות וחריצות וזה הזמן להודות לה על כך.

לפני כשנתיים לקחה על עצמה טובה גם את תפקיד ניהול צי הרכב: דואגת לטיפולים המכניים לרכבים ביחד עם מנהל המוסך, לוקחת את הרכבים לניקוי, עוסקת בקניה ומכירה של רכבי הסידור וגם רכבים של חלק מענפי הקיבוץ. בעבר הייתה ועדת רכב אך עם השנים הצורך בה ירד, טובה מתייעצת הרבה עם שלמה גלזר ואלון פלד ונעזרת בפרוטוקולים של הוועדה.

היום יש בסידור הרכב 28 רכבים אשר נמצאים

מילים שאחרי / יאיר בן דוד

ראשית דבר: תודה גדולה לכל שנטלו חלק בערב. קיבוצנו חוגג שמונים ואחת שנה. ויש על מה לשמוח. החג הוקדש לענף המדגה המציין 60 שנה. ואכן היה לנו הכל: מוזיקה, שירים, קטעי הומור וקטעי וידאו מרגשים. אורות מסביב, כולם חוגגים. חברים וילדים והשמחה רבה. אכן הכל היה כאן, הכל חוץ מ... המדגה. אף מילה, אף משפט על המדגה: מה יש, מה עושים, כמה ואיך. אכן חסרת לי המדגה בערב זה, ועל כך אני מצר, מצר מאוד. ושוב תודה לכל שנטלו חלק

מתנות יום הולדת לחברי קיבוץ

פרויקט "מתנות יום הולדת לחברי קיבוץ" ממשיך במרץ. והפעם, מרסיה שחורי! יזמים, בעלי עסק או סתם חברים שאוהבים ליצור ולתת, מוזמנים ליצור קשר עם דליה הרפז.

שלום! שמי מרסיה קלאר שחורי. בהסמכתי אני מורה לחינוך גופני, מורה לתנועה ופחול, מאמנת כושר אישית ומורה ובעלת סטודיו לפילאטיס פנשיירים ושיקופי. הסטודיו שלי נמצא מאחורי בית שקפה, בצמוד לחניה. אני במקצוע הוראה כבר לפעלה ג- 30 שנה.

בכל שנותי במקצוע פגשתי טכניקות שונות, דרכים שונות להפעלת הגוף וסוגים שונים של אנשים. כל זה יחד הביא אותי לצורת עבודה עשירה בידע, דמיון, יצירתיות, מקצועיות והנאה. אני מאמינה שלעבוד עם הגוף מביא אותנו למקומות נפלאים של סיפוק, גילוי יכולות אישיות, תנועתיות אין סופית ופיתוח של כל המערכות בגוף.

סטודיו לפילאטיס פנשיירים MARCIA, מקום בו הגוף עובד והנפש חוגגת!
פילאטיס היא שיטה מדהימה אשר עובדת על כוח, גמישות, דיוק, חיזוק הליבה וחיזוק השלד. מחזקת ומאריכה את מערכת השרירים, עובדת על שיווי משקל וכל זה בסנכרון בלתי רגיל של הגוף! שיטה שעובדת מהשרירים הכי קטנים ועד השרירים הכי גדולים בצורה מתונה, מדויקת ומבוקרת.
אשמח לראות אותכם בסטודיו והכי כיף שלא צריך לבוא עם רקע בפילאטיס או פעילות כלשהי. מי שבא, ברוך הבא!

אשמח לתת פתנה שיעור פילאטיס פנשיירים. לפיפוש הפתנה בבקשה ליצור קשר איתי. את הפתנה ניתן להעביר לבני משפחה או לחברים, לכן היא מתאימה לכל חבר זוכה.

החברה הזוכה לחודש אוגוסט שעלתה בגורל: שרה פענית

מזל טוב!
מרסיה

- לוקס אריאל
- פענית שרה
- ירון הדר
- איבגי דודון
- עטיא גיל
- אלישב שקפה
- הרפז דליה
- גיא צפדיר
- זינגר טל
- פרץ ניב מיטל
- שדה סינתיה
- קפרון גורדון
- צור אסף
- שלח נטע
- בר און ספדר
- ארז דגן
- גבאי ערן
- פענית נחמיאס רוני
- סולומון רן
- חננאל הדר
- קובלינסקי ראול
- כהן אייל הדס
- אורן עפוס
- פרץ ערפה
- ביסקר קרן
- שלייסנר אפנון
- ריט אטה
- פלד אפנון
- כהן אורי
- גנוסר אוריאל
- זפיר בלהה
- כלב גולדפן טליה
- שחורי רז
- שני ראובן
- לנדספן גילה
- לפיד מיטב
- מוריס טדי
- פרצובסקי גלינה
- בנארי אהרון
- מוריס רבקה
- צפדיה ריבה
- שגיא עטיא חן
- חץ תמר

לודוויג טייץ (1897-1933) מנהיג הנוער הנשכח

/ רוני כוכבי-נהב

מוקדש להוריי - חנה ומאיר נהב, ולחברי ה"זורקלויטה" מייסדי הזורע

לודוויג טייץ נולד ב-5 במרץ 1897 בברלין, בנם השלישי של ברטולד וגרטרוד טייץ, מבעלי הכולבו הגדול "האחים טייץ". את מבנה הכולבו ששרד, ניתן לראות עד היום ברחוב קלוסטר 64 והכתובת עדיין חקוקה בו מעל פתחי הכניסה. משפחתו המסועפת נודעה ברשת בתי הכולבו הגדולים שהיו בבעלותה, שראשיתם בבית מלאכה למוצרי טקסטיל, שנוסד בבירנבאום במחוז פוזן ב-1813.

עם סיום לימודיו בגימנסיה ע"ש וילהלם בברלין החל טייץ ללמוד רפואה, אך בהגיעו לגיל גיוס ב-1915, נאלץ לקטוע את לימודיו והתגייס לחיל הרפואה. במהלך המלחמה נפצע ופרק אגודלו נקטע. פציעה זו גרמה לו כאבים רבים ואת הגדם הסתיר בכיסוי עור שחור כל ימיו. (בצילומיו הלא רבים ניכר שהוא מסתיר את ידו השמאלית). במהלך המלחמה נפגע גם מהרעלת גז שהזיקה לריאותיו ולעצביו.

את לימודיו המשיך ב-1919 באוניברסיטת פרייבורג וסיים ב-1923. הוא התמחה במחלות ריאה ולאחר שהוסמך פתח קליניקה פרטית יחד עם שותף. ב-1924 חלה הוא עצמו בשחפת ונאלץ לשהות לפרקים בסנטוריום בשווייץ. כדי להתמודד עם הכאבים שהותירה פציעתו, וגרמה מחלתו נטל סמי הרגעה שדדרוהו בהדרגה להתמכרות.

כל אלה לא מנעו ממנו, מסיום מלחמת העולם ואילך, לרתום את עצמו כל כולו לפעילות במוסדות הקהילה היהודית. תחילה היה חבר נשיאות ה"אגודה המרכזית של אזרחים גרמנים בני הדת היהודית" (סנטראל פיראין) אחר כך הקים ארגון סטודנטים יהודים, וב-1924 היה בין המייסדים של "חֶבֶר הנוער הכלל יהודי" (DJJG) - שביקש לייצג את כל תנועות הנוער היהודיות. פעילותו בשני הארגונים האלה, הפכה אותו עד מהרה לנציג הרשמי הבולט ביותר של ארגוני הנוער, וכולם ראו בו את מייצגם.

המשבר הכלכלי הגדול של שנות העשרים הגיע לשיאו ב-1929 ובגרמניה עלתה האבטלה בשיעורים מבהילים. בין הראשונים שנפגעו היו השכירים היהודיים ובני הנוער היהודיים, שנמנעה מהם הכשרה מקצועית. כיוון שהטלפון במרפאה שלו היה חסוי, יכלו הנזקקים לפנות אליו בלי לחשוש ממעקב של השלטונות והמרפאה הייתה למשרד המטפל בענייני הצלה ועזרה ליהודים שנקלעו לצרה.

השם לודוויג טייץ עדין מוכר לחלק מבני הקיבוץ, אבל ספק אם זוכרים מי היה האיש ומה הקשר שלו אלינו. העצוב הוא, שלא רק אנחנו מתקשים להיזכר בו. זכרו של האיש שהיה דמות מרכזית מאוד בהנהגת הנוער של הקהילה היהודית בברלין ובגרמניה כולה, ואשר בעת מותו הפתאומי ברביעי בנובמבר 1933, התאבלו עליו הכול, בלי הבדל השתייכות תנועתית או מפלגתית, חילונית או דתית, אישית או אחרת - נמחק ונשכח. בין הסופדים על קברו בבית הקברות היהודי בווייסנזה, ברלין, היה הרב ליאו בק, היו מנהיגי הקהילה היהודית יוליוס ברודניץ וגיאורג לובינסקי והרמן-מנחם גרסון "שלנו" (שבזכות מנהיגותו עברה תנועת ה"זורקלויטה" לציונות והקימה את קיבוץ הזורע).

בעלייה לבית הקברות הישן, מעל פינת הזיכרון של היום, ניטע ב-1943 כאות הוקרה בעשור למותו של האיש, גן קטן והוצבה בפתחו מצבת אבן: "גן לודוויג טייץ". משנחנך בית הקברות החדש בוואדי ב-1963, נעזב גם גן לודוויג טייץ. האבן נשחקה, עד שכמעט לא ניתן לקרוא, ומכל מקום אין היא מספרת דבר על האיש שלזכרו הוצבה שם.

המצבה בבית הקברות הישן, גן טייץ - אז

המצבה בבית הקברות הישן, גן טייץ - היום

בפעילות למען הנוער וחינוכו. אך בעוד שווילפריד ישראל הזדהה עם הציונות ואף הצטרף כחבר לתנועת ה"ורקלויטה", התקרב טייץ אל הציונות רק בהדרגה. וילפריד ישראל הפגיש בין טייץ לבין חברי ה"ורקלויטה", שגם הם הגיעו לציונות רק בשלב מאוחר מאוד. עבורם היה טייץ סמל לזהות יהודית ולסולידאריות. הן טייץ והן וילפריד ישראל תמכו ברחה פראייר ובייסוד "עליית הנוער". לתמיכת טייץ בהקמת "עליית הנוער" הייתה השפעה אדירה על המנהיגות הלא ציונית של יהדות גרמניה.

השנתיים האחרונות בחיי טייץ עמדו בסימן של תחושת בהילות, מתוך הבנת התהליכים המתפתחים במציאות הגרמנית: לצד עבודתו בקליניקה הפרטית הוא קידם יוזמות לעשייה בארגוני הנוער השונים ובארגוני הקהילות היהודיות. הארגון האחרון שטייץ עמד בראשו, הוקם כתגובה ליום החרם באחד באפריל 1933 - הוועד המרכזי לעזרה ולשיקום (Zentral-Ausschuss) ZA] נוסד למעשה ב-17 בספטמבר והוכר על ידי שלטונות הרייך כמייצג יחידי של כל ארגוני הנוער היהודי בתחומי גרמניה ב-2 בנובמבר. טייץ, וכל המעורבים בפעילות הנוער היהודי בגרמניה, ראו ב"וועד המרכזי" סיכוי להמשך פעילות הסיוע וההצלה ליהודי גרמניה. ובהכרה שזכה לה הארגון ראו הצלחה גדולה.

יומיים לאחר ההכרה בארגונו - נפטר לודוויג טייץ, ונסיבות מותו שנויות במחלוקת. כל הפרסומים הרשמיים והסמוכים לזמן אמת - דיווחו על מותו משטף דם במוח. ואולם - הקרובים לו ביותר, ידידיו והאנשים שבחברתם פעלו, כולל חברים מהזורע - ידעו לומר כי התאבד.

על השאלות סביב נסיבות מותו הפתאומי, הקשר בין טייץ לרוני כוכבי, ואיך הגיעה מצבת הזיכרון על שמו לבית הקברות הישן של הקיבוץ - בכתבה הבאה....

טייץ לצד בן-גוריון בעת "הקונגרס הראשון לא"י העובדת", ברלין, נובמבר 1930.

טייץ בטקס הנחת אבן פינה לבית בהכשרת גרוס גאגלו (Groß-Gaglow) 1391.

עיקר המאמץ כוון לסיוע במציאת מקומות עבודה חלופיים ויצירת מסגרות להכשרה מקצועית עבור צעירים. במקביל וביתר שאת - נפנה טייץ יחד עם מנהיגי הקהילה, ציונים ולא ציונים, לגייס תמיכה מקהילות יהודיות בארצות אירופה. במסגרת זו גם ניתנה עדיפות והכרה להגירה לפלשתינה, אף כי טייץ לא הגדיר עצמו ציוני. במקביל פותחו חוות הכשרה ברחבי גרמניה ואף הוקמו יישובים חקלאיים במחשבה על עתיד מתמשך בגרמניה. כאן נפגש טייץ עם וילפריד ישראל והתיידד עמו, על אף יריבות עסקית לכאורה בין שתי המשפחות, שלשתיהן בתי מסחר גדולים בברלין ומחוצה לה. כמו וילפריד ישראל, גם לודוויג טייץ ראה חשיבות עליונה

לכל אוהבי הצודיקה

אנו מתכננים לקיים מפגשי פועדון צודיקה ופגש רוח.
 אין כמו ערבי שבת קיצים לפגש של אורה טובה ופודיקה פשובחת.
 בכל מפגש יגיש אחד פאתנו את רשימת ההפעה (פלייליסט) האהובה עליו. לחילופין, תוגש רשימה לפי נושא. הכול לפי רצון והרתפזות החברים.
 ילדים שהם או הוריהם רוצים להרחיב את אופקיהם הפודיקליים פוזפנים כפובן.
 המפגשים יהיו בימי ו' בפרגולה בפועדון הפ.

**המפגש הראשון יתקיים ביום ו', 11/8 בשעה 21:00.
 בפתיחת הערב נערוך טקס לכבוד פסייפי י"ב**

בואו להנות ולשפוח בהפזנים.
 איריס ודוד ריילינגר

רכבת העמק / סעדיה מלאכי

הקליד: יבל ברקאי

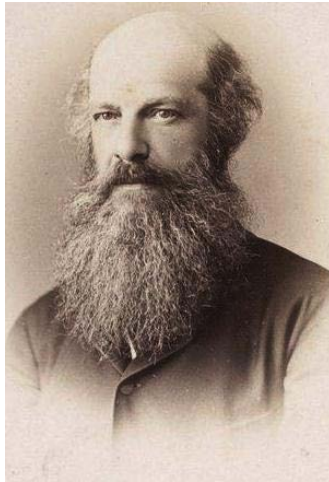
שהקים מיד חברת יזמים בשם "החברה החמידית". שותפים ל"חברה החמידית" היו שניים מהטמפלרים הגרמנים, ובניהם המהנדס גוטליב שומכר. הם לא בזזו זמן והחליטו לאתר ולתכנן את נתיב המסילה. במקביל החלו לגייס משקיעים על ידי פרסום בעיתונות האמריקאית והאנגלית. המשקיעים לא התלהבו לשים את כספם בארץ ישראל, שבאותן שנים הייתה פרובינציה עלובה ונידחת באימפריה העותומאנית. בסופו של דבר הכסף לא הגיע והתכניות והמאמצים של אוליפנט ושותפיו ירדו לטמיון. נזכיר רק שלמרות שאוליפנט וגוטליב לא הקימו בסופו של דבר את רכבת העמק הם היו אלו שגילו את בית הכנסת אום אלקנטיר (נקרא גם "קשתות רחבעם"). הם זיהו בתוך ערימות אבנים ובתים הרוסים את בית הכנסת כאשר עלו בנחל סמך שברמת הגולן.

הניסיונות להקמת רכבת העמק לא נפסקו. בשנת 1891 יזם אנגלי בשם רוברט פלינג, רכש בכסף רב זיכיון מחודש מהשלטונות העותמאניים, הקים חברה בשם S.O.R (מסילת הברזל הסורית עותמאנית), כעבור שנתיים נערך טקס חגיגי לרגל התחלת העבודות של רכבת העמק. אלפי אנשים נהרו לטקס והחברה ערכה משתה גדול לאנשי הממשל ולנכבדי העיר חיפה.

החברה הזו הספיקה להניח פסים לאורך 9 ק"מ עד מקום בו נמצא היום קיבוץ יגור, הכשירה סוללה לאורך 20 ק"מ ובין השאר הקימה את גשר הקשתות היפה מעל הקישון בצומת העמקים. אגב, הגשר לא ממלוכי ולא עותמאני!

לא עבר זמן רב והחלו סכסוכים בקרב ראשי החברה ובסופו של דבר, החברה פשטה את הרגל. שנים מספר לאחר מכן שוב הוקמה החברה האנגלית ויחד עם חברת "פלמר אנד טריטון" (חברת פלמר בנתה יותר מאוחר את נמל חיפה) קיבלו בשנית את הזיכיון והחלו בעבודת הקמת המסילה.

בשנת 1902, שלוש שנים לאחר חידוש העבודות חל מפנה מפתיע בסיפור תולדותיה של רכבת העמק ועל כך יסופר במאמר הבא....

סר לורנס אוליפנט

המהנדס גוטליב שומכר

בית סורסוק בתל אביב

הרעיון להקים מסילת ברזל מחיפה עד עבר הירדן, קדם בעשרות שנים למסילה החיג'אזית מדמשק למכה של עבד אלחמיד השני. למרות השם העברי "רכבת העמק", לא הייתה יד ולא רגל יהודית ברעיון, בתכנון ובביצוע של המפעל הזה. הפרוייקט החל בשנת 1860, נמשך שנים רבות והחליף הרבה ידיים בדרך. בתקופה זו סגן הקונסול הבריטי בחיפה מציע לממשלת בריטניה להקים מסילת ברזל מחיפה דרך עמק יזרעאל לבגדד. המסילה אמורה הייתה ליצור קשר יבשתי רחב יותר, מארץ ישראל עד הודו אבל הרעיון הזה נגנז בהמשך.

כעבור שנתיים מגיע לארץ ישראל גוי ממוצא אמריקאי-גרמני בשם פרדיננד זימפל שהאמין ברעיון הציוני. כדי לממש את הרעיון, החל לחקור ולמפות את המקומות בהם יוקמו מסילות הברזל. זימפל נחשב לראשון המתכננים בתולדות הרכבות בארץ.

את התכנית האחרונה להקמת רכבת העמק, הגה לורנס אוליפנט, סופר בריטי, גוי, עיתונאי, הרפתקן וציוני נלהב. הוא ראה ברישות האזור (ארץ ישראל, הגלעד וחצי האי סיני, במסילות ברזל) במסילות ברזל צעד הכרחי בהקמת המדינה היהודית והשבת העם לארצו.

בשנת 1882, קבוצה ערבית ובראשה משפחת סורסוק הלבנונית והידועה, זכתה ב'פירמאן' (זיכיון) מהממשל העותמאני להקמת רכבת שתחבר את חיפה ונהר הירדן. משפחה ידועה זו,

הייתה בעלת שטחים ניכרים בארץ ישראל וביניהם עמק יזרעאל ובית שאן שהיו אז שטחים ביצתיים ומוזנחים שלא הניבו שום רווחים לבעליהם. מבחינתם, הקמת מסילת הרכבת תעלה את ערך הקרקעות שלהם. בנוסף, הם יוכלו לשנע בעזרתה את יבולי החיטה מהאדמות שבבעלותם בחבל החורן לאירופה. כבר בזמן רכישת הרישיון משפחה זו לא חשבה שיש ביכולה לממשו, הפרוייקט היה מורכב ומעל לכוחותיהם. כוונתם המקורית הייתה להעבירו הלאה לאדם שלישי ומכאן להרוויח.

על ההזדמנות הזו קפץ סר לורנס אוליפנט

לי זה יצא טעים!

חזה עוף ברוטב צ'ימיצ'ורי / סיגל ניב

מצרכים:

500 גרם חזה עוף נקי משומן ופרוס היטב לרוטב הצ'ימיצ'ורי:

- רבע כוס שמן זית
- פטרוזיליה / כוסברה קצוצה
- 4-5 שיני שום קצוצים
- קצת מלח לפי הטעם
- כמון (לפיזור על חזה העוף)

הוראות הכנה:

- מסדרים את חזה העוף על צלחת ומפזרים כמון לפי הטעם
- מטגנים עד שמשחים ומפזרים מעל את רוטב הצ'ימיצ'ורי

בתיאבון!

נחש מפותל בטבעות / שבתאי פרידמן

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

והפעם... ברוח החופש הגדול - הורות וילדים

הורות היא דבר מלא בהפתעות.

את מכינה לילדים את ארוחת הבוקר האהובה עליהם, יוגורט עם חתיכות אפרסק ואז הפתעה! הם פתאום לא אוהבים יוגורט.

ואפרסק.

מה חשבתי שאני אגיד לילדה שלי בתור הורה: "את הולכת לשנות את העולם".

מה אני אומרת בפועל: "תפסיקי ללקק את החלון!"

כשהילד שלך נהיה רציני פתאום ומסתכל עליך ישר בעיניים, במבט עמוק וחודר, אז לא, לא חוויתם עכשיו רגע,

הוא פשוט מחרבן.

במידה ואתם ממש מתלבטים אם להביא ילדים לעולם:

הילדה בת ה-3 שלי בדיוק נכנסה להתקף זעם כי היא גילתה שהלשון שלה ורודה.

להיות הורה זה 10% אושר עילאי ו-90% לנסות להבין מה הדבר הזה שמרוח לך על היד.

לפעמים אני תוהה איך יכול להיות שהילדה היפהפייה הזו היא הילדה שלי.

ואז היא רצה ומתנגשת במשקוף של הדלת ואז אני מבינה.

אני נמצאת כרגע בשלב ההורות הזה בו אני מקנאה בתכניות של ההורים שלי לסופ"ש.

אני שמחה ממש שקנינו 1,500 בובות לילדה שלנו ובסוף היא הולכת לישון כשהיא מחבקת צנצנת בוטנים.

גש"ר שלנו קם רק מתוך הרצון לאחד את סל הפעילויות והשירותים לחברים בגיל השלישי והרביעי. לפניכם שני קטעים: האחד, שכתבה רות שתיל, המעלה את השאלה איך להזדקן בקיבוץ? השני, שיר שכתב דובי זמר, על מועדון ראשונים. נותר רק לקוות, שבהינתן הפעילות לגיל השלישי והרביעי, רות הייתה כותבת היום את המאמר קצת אחרת / צוות הארכיון

איך להזדקן? / רות שתיל, "בשער", 7.9.1973

כיצד רואה את עצמו חבר קיבוץ כמזדקן? האידיאולוגיה הקיבוצית בנויה על אמונה, שהצלחתו או כישלוננו של החבר, תלויים במאמץ שישקיע בעבודה ובחברה. בהתקרב הזקנה, והופעת המגבלות הקשורות איתה, אף החבר רוצה לנהוג כפי שנהג עד עתה: בהיתקלו בקושי כל שהוא, הוא מפעיל יתר מאמץ על מנת להתגבר עליו. הוא מקבל את המכשול שהטבע כופה עליו וצריך להתגבר עליו, אבל אינו יכול להתכחש לפריצות, ההולכות ומתרחבות, וגוברת בו תחושה של כישלון ושקיעה.

... תהליך זה מלווה בחברתנו בנטייה להפוך את האמת שבהזדקנות לטאבו. מפנים את המבט הצידה וסומכים על "איש המקצוע" שידאג. אולם היום דרושה אצלנו מהפיכה פנימית. גם על האדם המזדקן וגם על החברה הסובבת אותו להבין, שעכשיו כ"אדם בחברה", אינו תלוי ואינו יכול להימדד עוד במדדים של יעילות עבודתו הפיזית ובכמות תרומתו לחברה.... אנחנו עומדים בפני הסכנה להתייחס אל החבר המזדקן כבעל חותם של "קצת פחות אדם", לחשוב כך בלב, אבל לעשות כאילו לא השתנה דבר....

אני שואלת: מי עוזר היום לקשיש ולחבר המזדקן לעזור לעצמו? הרי יש למנוע בכל שלבי ההזדקנות שהחבר יתבודד וישקע בחוויותיו. עליו לחפש ולמצוא אתגרים חדשים והערכה עצמית חדשה. מי דואג היום להמשך

פעילותו של החבר המזדקן בחיי החברה? העשירה כל כך החברה הקיבוצית כך שהיא יכולה לוותר עליו? מי ימצא תפקידים חדשים ומיוחדים בחברתנו המתאימה לאדם זקן שיש לו לא רק "פחות" אלא גם "יותר" בכל מיני שטחים? אני בכל אופן מאמינה שגם גיל ההזדקנות יכול לתת אושר וסיפוק, גם לאדם עצמו וגם לחברה בתוכה הוא חי. אבל לשם זה עלינו לשנות גישות ישנות, וביחוד עם זאת לפתח גישות חדשות ונעלות יותר.

למועדון ראשונים / דובי זמר, לכבוד חג הקיבוץ

ה-54, 9.2.1990

ילידי תחילת המאה - בשנות השמונים החלו להרגיש קצת קשישים אז הקימו לעצמם מועדון ראשונים והכניסה - מעל גיל ששים...

שישים-שבעים חברים אחת לשבוע ביום ד' בשעת הילדים במועדון לחבר באופן קבוע למפגש חברתי נועדים.

זה אינו פרלמנט של מלל עקר לכל מפגש נקבעת משימה הקפה והכיבוד אינם העיקר אלא הרחבת אופקים לשמה....

<<<

טיול הוותיקים לחדרה ביום הוותיק 1981, צילום אדית פרוינדליך

ביקור הוותיקים אצל הנשיא נבון 1981 צילום אדית פרוינדליך

ביקור מועדון וותיקים בשטראוס

ממלאי תפקידים מוזמנים לדווח על פעילותם בעבר ובהווה והקהל ערני, מתעניין ומתווכח ובדרך כלל נהנה וחווה...

בעלי מקצועות מיוחדים מתארים את עיסוקם העולה ופורה ומחנכים מבכים את מצוקת המורים במאבקם עם בני העשרה....

חברים משתפים את הציבור בתחביבים מוזיקה, טיולים, עבודות יד וצילום והנושאים שלא מוצו עדיין מרובים כי במועדון הזה טמון אוצר בלום....

מקפידים להיפגש עם כל אולפן חדש ומידי שנה - מפגש סבים ונכדים ואחת לחודש - כיף של ממש - נסיעה למוזיאונים ואתרים מיוחדים....

בין האירועים המרגשים היו רגעי שיא כמו טיול סמרי"ץ לנגב לשלושה ימים ויום הוותיק בחדרה ובבית הנשיא שהדיו לא נרגעו חודשים רבים....

וזה כל כך נהדר שעל סף הגבורות יש עוד חשק לפעול ולהיפגש לקום ולנסוע, ליהנות ולראות וכל פעם מחדש להתפעם ולהתרגש....

נכון, לא כל הוותיקים תמיד מופיעים אולי בשל חשש מחותם הזקנה אך לטיולים רבים רבים מופיעים להוכיח כי גם בעת בלותם יש להם עדנה...

ואנו - כל המועדונים בהזורע שלושים פלוס, קירי, ישו, מייקל וח"צ מודים כי למפעלכם אין כאן אה ורע בארגון ובתכנים יתרוכם כה מוחץ....

מדרך הטבע מועדון ראשונים קטן אך אנו נברך אתכם יקירים: אספו כוח, חזקו ואימצו ומי ייתן שתמשיכו לפעול מעבר למאה ועשרים!!!!

ביקור הוותיקים בחדרה - יובל להזורע 1986 צילום אשר בנארי

מועדון ראשונים מבקר אצל משפחת מעוז בהסוללים 2003

מילה טובה

תודה גדולה לנעורים ובראשם אורי חץ, על היוזמה הנהדרת לשיפוץ גן הגתקנים!
 יחד איתם עגלו ועבדו:
 יונתן ועגית בן צבי, גיטב אופק, עליזה רוס, רן סולוגיון, חן מענית, נעמי שורוב, תגימה שפע, ארז חנקין, הילל ירון
 כיף לראות שיתוף פעולה שכזה, של הגתנדבים משכבות הגיל השונות, נערים, הורים צעירים ואף סבים!

היכן אני נמצא?

פינת החידה של דני נהב

פתרון חידה מס' 18 (מהעיתון הקודם)

פעם שנייה שיצרו אותי,

והפעם בקרבת בני.

ואני קורא לכם לבוא לבקרני.

תבליט התרנגול כיום

תבליט התרנגול המקורי על המבנה שהיה ואיננו (הצילום בשחור לבן אבל הצבעים היו אותם צבעים)

הפעם החידה הביאה אותנו אל תבליט קיר יפהפה של תרנגול, תבליט הנמצא על הקיר החיצוני של גן "רקפת", הצמוד לפעוטון אפרוח, עליו נרמז במשפט "בקרבת בני", בהתייחס לאפרוח שהוא בנו של התרנגול... מהתמונות המצורפות לפתרון ניתן לראות משהו מוזר ומפתיע – מקומו של התרנגול כיום שונה מזה שהיה לו בראשית דרכו, על קיר המבנה שמצולם בשחור לבן. הדעות לגבי השימוש במבנה הראשון חלוקות אך כנראה ששימש כמחסן לכלי עבודה או משהו בדומה. במבט דקדקני על כול פרט באותה תמונה ניתן להבחין שהוא סמוך לחצר של מה שהיה פעם "בית רכטר", וניתן אף לראות מאחור את עץ התות המוכר לנו עד היום. נשאלת השאלה – הכיצד עבר תבליט הקיר היפהפה הזה מהקיר בו נוצר בסוף שנות החמישים (אני זוכר אותנו, ילדי כיתה א' או ב', צופים ברודא ריילינגר חורט בקיר וחושף שכבות צבע שונות שחברו יחד לדמות התרנגול על נוצותיו הצבעוניות) לקיר בו הוא נמצא עד היום (ראו תמונה מצורפת בה בקושי ניתן לראות את השמש והאפרוח המלווים את התרנגול בשל היותם מוסתרים למצער על ידי שיחי פילדנדרום). כיצד העבירו אותו מקיר אחד לשני?

הפתרון לשאלה זו, אותו נתן לי דניאל לוי, נרמז כבר במשפט הפותח את החידה "פעם שנייה שיצרו אותי"... מסתבר שלימים, מסיבה שאינני יודע, המבנה שמופיע בצילום המצורף בשחור-לבן פונה מהשטח, ואיתו גם תמונת התרנגול. למרבה המזל והשמחה שמר רודא את תרשים התמונה אצלו ובראשית שנות ה-80 (דניאל לא זכר את השנה במדויק רק ידע לומר שנוצר לאחר התבליט אותו יצר על קיר גן חצב ב-1983) חידש רודא, יחד עם דניאל, את תבליט הקיר במקום בו הוא נמצא עד היום. על מנת לא להקשות יתר על המידה על מחפשי הפתרון נוסף רמז במשפט "אני קורא לכם לבוא לבקרני", וזאת בידיעה שאחד מהשמות הנרדפים של התרנגול, בנוסף ל"גבר" הוא השם "קורא". לאחר שתי החידות הקודמות, שהקוראים העידו עליהן שהיו מאוד קלות, באה החידה הזו על תבליט התרנגול ולצערי הרב לא נמצאו לה פותרים, או לפחות לא כאלו ששלחו פתרונות אל נעה או אליי. נקווה לטוב בחידה הבאה, אם כי לא יכול להבטיח שזו הפעם היא קלה.

קורא שחושב שהוא פתר את החידה ויודע לאיזה מקום מרמזת החידה – ימהר למקום (כדי להיות הראשון, שיזכה בפרס) ויצלם את עצמו כאשר האתר מופיע בצילום יחד איתו.

את הצילום עליו לשלוח בזריזות (שוב, כדי להיות הראשון...) לכתובת המייל הבאה: nehab559@gmail.com

חידה מס' 19

אני שומרת על הבית,

תוך מבט לעבר הבתים שחלפו

כאשר ההצלה לא הגיעה.